

Mand, hvem dette Svært betros, overhovedet kan udføre det fyldestgjørende, at han ikke blot maa være i Besiddelse af særegne Egenstaber og særlig Uddannelse, men navnlig ogsaa maa have Tid til at kunne følge disse Forholds Udsvikling i andre Lande. Seg maa derfor anse det for nødvendigt, at der gives mig Raadighed over en saadan Post. Om man forøvrigt vil kalde Manden Overinspektør, eller hvad man ellers vil, er mig fuldstændig ligegyldigt. Naar man har frygtet for, at der skulde blive givet ham for megen Magt, saa vil jeg sige, at Grunden til, at jeg har foreslaaet ham beskikket af Kongen, er den, at jeg troede, at det efter hele hans Stilling ikke vilde være unyttigt, om han fik den større Ansæelse, som altid maa forudsættes at følge med den kongelige fremfor med den ministerielle Udnævnelse; men det er et Punkt, hvori jeg meget gjerne skal give efter. Det er altsaa for at redde en saadan overordnet Person, at jeg har stillet mit Ændringsforslag til § 13, hvorefter det henstilles til Thinget, om Direktøren skal udnævnes af Kongen eller ikke. Den Ordning, som det ærede Udvalg synes at foretrække, forekommer mig ikke at være fyldestgjørende. Man har ment at ville danne en Kollegialbestyrelse af disse Foreninger, men det tror jeg ikke lader sig forene med Opgaven, og i ethvert Fald finder jeg det ikke billigt at lade det umiddelbare Ansvar for disse Personers Virksomhed løbe paa Indenrigsministeren; allermindest finder jeg det rigtigt at gjøre dette, naar man staber et Kollegium, der besidder endnu større Magt end enkelte Personer. Seg skal derfor henstille til det høie Thing ikke at stryge Direktøren; De maa som sagt kalde ham, hvad De ville, og De maa vedtage, at han ikke skal have kongelig Udnævnelse, men Mandens Kraft og Hjælp maa De ikke negte mig. Hvad nu Inspektørerne angaar, skal jeg bemærke, at jeg i Hovedsagen gjerne kan være enig med det ærede Udvalg i, at naar Lovens Omraade begrænses saaledes, som jeg tør antage, at det i alt Fald er dette Things Mening, kan der neppe fra min Side være nogen Vanskelighed ved at komme ud af det med de to Inspektører; men jeg maa paa den anden Side sige, at jeg ikke ser nogen som helst tilstrækkelig Grund til at optage dette Tal i Loven. Det vilde kun gjøre en Forandring i Loven nødvendig, forsaavidt det maatte vise sig, at Foreningerne steg saaledes, at det var nødvendigt at have flere Inspektører, og jeg skjønner ikke rettere, end at al den Sikkerhed imod Misbrug fra Ministeriets Side, som de lovgivende Forsamlinger maatte ønske, allerede findes i Lovforlaget, saaledes som jeg har tilladt mig at formulere det, hvor det udtrykkelig staar, at Inspektørernes Antal, saavelsom de Betingelser, hvorunder de skulle ansættes, afgjøres ved de aarlige Finantslove. Seg skjønner saaledes ikke, at der er nogen Grund til at optage Tallet i selve Loven, og maa ønske, at man af Hensyn til Be-

sværlighederne ved at bringe Lovarbejder frem, da det her jo dog kun gjælder et underordnet Punkt, vil undlade at optage det i Lovforlaget. Forsaavidt det ærede Thing i den Retning maatte ville følge mig, ser jeg ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre Forandringer i Lovforlagets Text og navnlig ikke til at stryge §§ 15 og 16 samt § 13. Seg skal ved denne Leilighed fremdeles udtale, at jeg paa ingen Maade befinder mig i Overensstemmelse med det ærede Udvalg i den Tanke, at der skulde tillægges disse Arbeidsinspektører en egentlig Anordningsmyndighed. Seg anser det for at være farligt saaledes at stille disse Folk uden egentlig Kontrol, og jeg vil sige, at jo mere ibrige de ere i deres Gjerning, desto vanskeligere er det, forekommer det mig, at give dem Myndighed til uden Videre at kunne anordne det One eller det Andet i de enkelte Fabriker. Seg gjør denne Bemærkning her, dels fordi dette Punkt forekommer mig at hænge væsentlig sammen med den Stilling, som Udvalget har villet give Inspektørerne, og som skulde gjøre Direktøren overflødig, og dels fordi jeg her med det Samme vil sige, at selv om det ærede Thing maatte ville vedtage Ændringsforlaget under Nr. 20, vil det i ethvert Tilfælde være nødvendigt for mig at tage under nærmere Overveelse, om jeg overhovedet kan gaa ind paa den Tanke om Inspektørernes Myndighed, som allerede har fundet sit Udtryk i et Ændringsforslag, der blev vedtaget igaar.

Hvad nu endelig Lovforlaget under Nr. 19 angaar, maa jeg sige, at det har undret mig, at hverken det ærede Udvalg eller det ærede Medlem, der nu satte sig, have kunnet se, hvad det sidste Punkt af § 18, der synes at være det væsentligste Motiv for Udvalget til ogsaa at omskrive Lovforlagets §§ 18 og 19, egentlig indeholder. Det forekommer mig at ligge temmelig klart for Dagen, at der i og for sig slet ikke er Spørgsmaal om, hvilke Personer denne Bestemmelse skal ramme, men derimod er Tale om de forskellige Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om Straf, som da kan ramme Denne eller Din, maaske Arbeidsgiveren. Det første Stykke af Paragrafen bestemmer nemlig kun, at Overtrædelser af nærværende Lovs Bestemmelser med Hensyn til Børns eller unge Menneskers Arbejde straffes med Bøder fra 5 til 100 Rd. for hver ulovlig beskæftiget Person, hvorimod det sidste Stykke siger, at, dersom der for Øvrigt begaas Overtrædelser af denne Lov, blive de at straffe med samme Bøde, men vel at mærke kun een Gang. Seg kan ikke se rettere, end at det er et Stykke, der saa langt fra kan undværes, at der tværtimod kan siges at være et Hul, naar det ikke staar der. Men Udvalget har overhovedet ikke taget det saa alvorlig med disse Bøder, som jeg har gjort det, og som jeg anser det for nødvendigt at gjøre, naar Statens Oplysning med disse Forhold overhovedet skal have nogen Virkning. Det